

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **K. S.**

ukaranego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 30 lipca 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II W 136/24

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę K. S. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Bolesławcu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem nakazowym z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II W 136/24, uznał K. S. za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2024 r., o godz. 11.31, w miejscowości W., powiatu [...], prowadził po drodze publicznej samochód marki [...] nr rej. [...], nie mając do tego uprawnienia, tj. popełnienia wykroczenia, wyczerpującego dyspozycję art. 94 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.500 zł (pkt I) oraz na mocy art. 94 § 3 k.w. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy (pkt II), a także obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 70 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 150 zł (pkt III).

Od tego wyroku nakazowego nie wniesiono sprzeciwu i uprawomocnił się on z dniem 15 marca 2024 r. (k. 18).

Od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II W 136/24, kasację złożył Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżył ten w wyrok w całości na korzyść ukaranego K. S. **Zarzucił** w kasacji rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego obwinionemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, podczas gdy dowody dołączone do wniosku o ukaranie i podlegające uznaniu za ujawnione przeczą tezie zarzutu objętego tym wnioskiem, jakoby K. S. w dniu 5 lutego 2024 r. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami po drodze publicznej, co w konsekwencji powinno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. Podnosząc ten zarzut **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżony nią wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem art. 93 § 2 k.p.w., co mogło mieć istotny wpływ na jego treść.

Penalizowany w art. 94 § 1 k.w. brak wymaganych uprawnień zachodzi wówczas, gdy dana osoba w ogóle nie uzyskała uprawnień do prowadzenia pojazdu określonej kategorii w sposób wskazany ustawowo, utraciła je w wyniku cofnięcia i musi ponownie ubiegać się o uzyskanie takich uprawnień lub posiadając de facto takie uprawnienia nie może w danej chwili ich realizować i z nich korzystać z uwagi np. na ich czasowe zawieszenie, nie powodujące jednak ich definitywnej utraty (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt IV KK 59/19, LEX

nr 2636191). Według art. 102 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, zwrot zatrzymanego prawa jazdy lub pozwolenia na kierowanie tramwajem na okres nieprzekraczający roku, następuje po ustaniu przyczyny zatrzymania, a więc bez spełnienia jakichkolwiek dodatkowych warunków. W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy w Bolesławcu oparł swoje rozstrzygnięcie na dowodach, dołączonych do wniosku o ukaranie, którymi były wyjaśnienia K. S. oraz notatka urzędowa, sporządzona przez funkcjonariusza Policji. Z tych dowodów wynika, że w dniu 3 września 2021 r., zatrzymano mu prawo jazdy na okres 3 miesięcy. Zatrzymanie to nastąpiło poprzez wprowadzenie informacji o zatrzymaniu do centralnej ewidencji kierowców. K. S. nie złożył wniosku o zwrot zatrzymanego prawa jazdy. Trafnie podnosi Rzecznik Praw Obywatelskich w uzasadnieniu kasacji, że orzekanie w postępowaniu nakazowym w sprawach o wykroczenia jest możliwe gdy są spełnione warunki, określone w art. 93 § 1- 4 k.p.w. Jednym z nich jest ustalenie, by tak okoliczności czynu, jak i wina nie budziły wątpliwości (por. art. 93 § 2 k.p.w.). Postępowanie nakazowe jest bowiem instytucją prawa procesowego, zastrzeżoną do najbardziej oczywistych przypadków, w których materiał dowodowy, znajdujący się w aktach sprawy, jest na tyle jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i pozwala orzec w przedmiocie wniosku o ukaranie na posiedzeniu bez udziału stron (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2024 r., sygn. II KK 323/23, LEX nr 3688598). W realiach niniejszej sprawy zarówno okoliczności przedmiotowego czynu, jak i wina K. S., budziły wątpliwości, a zatem orzekanie przez Sąd Rejonowy w Bolesławcu w trybie nakazowym, nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 93 § 2 k.p.w.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

[J.I.]

[ms]